

Událost – vlastnosti

Událost je kusem vnitřně sjednoceného (integrovaného) dění, které má (protože aktivně udržuje) nejen svou jednotu a kontinuitu, ale také svou (relativní resp. částečnou) ohraničenost vůči jiným událostem (vůbec vůči vnějším skutečnostem). Tato ohraničenost ovšem není (a ani nemůže být) naprosto neprostupná, protože každá „reálná“ událost může a přímo musí budovat a udržovat svůj kontakt se svým prostředím (okolím). Co to především pro nás znamená? Každá událost má transeuntní (transientní) charakter, tj. děje se tak, že se „rodí“, tj. a) nastává, b) prochází svými aktuálními fázemi, a zase c) pomíjí – a to celá najednou, tedy nikoli postupně tak, že by se jen střídaly její aktuální fáze. (K podobnému dojmu může mylně vést sledování a registrování pouze její vnější, předmětné stránky.) Musíme proto odmítnout představu (spíše než myšlenku), že čas má zrnitou povahu (a tedy odmítnout i pseudo-pojem a sám termín „chronon“.) Je to jen opačný extrém než představa prázdného, naprosto nestrukturovaného kontinua. Událost má nějaké trvání, tj. je rozlehlá v čase; a protože je vnitřně sjednocena (byť jen relativně), je vnitřně sjednoceno i její trvání, tedy i její „čas“. Každá událost má totiž *svůj* čas, a bez událostí by nebylo žádného času. Teprve tím, jak se „časy“ (časová pole) jednotlivých událostí přes sebe překládají a přelévají, dochází i k jakémusi zpředmětnění „obecného času“, který je jakoby společný událostem v něm ustavených a v něm se dějících (a to ovšem vždycky v pohledu resp. přístupu „zvnějšku“). Nicméně ani tento „obecný čas“ nemá zrnitý charakter, neboť ani „vlastní“ (přivlastněný) čas jednotlivé události nemá zrnitý charakter, nýbrž má charakter časového pole, které nelze „dělit“ na kousky.

(Písek, 160107-1.)